Any XXX — Vendrell, 31 d'Agost de 1935 — Número 1533

El Baix Penedès

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Vendrell, trimestre, 2'00 ptes; Fora, 2'25; Extranger, 3'00
Número corrent, 20 céntims
ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS
:: REMITITS: 20 CENTIMS LINEA ::
No s'admeten escrits sense firma — No es tornen els originals
ADMINISTRACIÓ: IMPREMTA RAMON

Franqueo concertado

COMENTARI

LOPE DE VEGA

Dimarts passat es cumplí el tercer centenari de la mort de l'insigne escriptor Lope de Vega. Els homenatges que s'han celebrat simultàniament a Madrid i Barcelona amb motiu d'aquesta commemoració han revestit tot l'interès i han sigut acollits per part del públic amb aquella satisfacció que causa la recordança d'un home que en vida tingué la virtut de fer vibrar la sensibilitat del pùblic amb les seves obres magnífiques i que després de mort encara segueix causant l'emoció i l'admiració dels qui tenen l'encert de llegir-lo.

Què podem dir nosaltres que no s'hagi dit ja, i que'l públic no coneixi? Sabem per endavant que en la nostra modesta crònica no podem descobrir cap fet nou de la vida del qui per la seva exemplaritat i per el seu gran talent i perfecció en les seves obres ha sigut nomenat amb tant d'encert el Fènix dels Enginys, però permeteu-nos al menys, que com a fervorosos admiradors d'aquest geni, estampem avui aquestes breus ratlles de recordança i com a adhesió a l'homenatge tan encertadament organitzat.

Segons les nostres notícies, a Madrid s'han celebrat representacions públiques damunt dels *tablados*, i a la manera com eren representades, en els *corrales*, fa tres cents anys, les comèdies del celebrat autor. A Barcelona si l'homenatge no ha tingut la trascendència i personalitat que li han donat a Madrid, al menys ha tingut la seriositat i curesa que les circumstàncies han permès. Amb aquest motiu s'han donat conferències sobre la vida i obres de l'autor, com també al Poble Espanyol de Montjuic s'han portat a terme unes representacions populars per la companyia Guerrero-Mendoza que han estat molt concorregudes i aplaudides. Per avui, dijous, dia en que escrivim aquesta crònica, està anunciada com a tancament d'aquest homenatge, la representació de la tragèdia «La estrella de Sevilla», anomenada l'obra mestra de Lope de Vega.

Aquest extraordinari i fecund escriptor que tan en el còmic com en el dramàtic, sabé triomfar sempre plenament, i que tan boniques peces literàries llegà a la posteritat, tenia una predilecció per Catalunya. Son una infinitat les obres per ell escrites en les que en una part o altre de la mateixa havia de fer reviure un fet, una anècdota, o havia de plasmar l'ànima i caracter dels catalans; entre elles podriem citar amb especial interès «El Peregrino en su pàtria», «Rimas humanas», «El catalán valeroso», «Antonio Roca» i no podem menys que reproduir un paràgraf de «Laurel de Apolo» ja que això sol servirà per a fer-nos càrrec de quin era el concepte enlairat que dels catalans en tenia Lope de Vega. Eusel aci:

«Parece que esperando el claro Segre
en la puerta de España, Barcelona,
y el Rubricato alegre,
a donde el mar corona
la playa de corales,
a don Francisco Tamarid me ofrecen,
Ausias de los doctos provenzales
y de los catalanes generosos,
marciales y estudiosos
(que no implica a las ciencias ser marciales)
que en una y otra lengua la enriquecen».

Es evident que aquest insigne escriptor, per la seva vida tempestuosa, ha estat discutit mantes vegades, però a mesura que un el va llegint i va fentse per si mateix un concepte propi de la seva personalitat, va adonant se que en ell hi existeix un gran excès de totes les facultats humanes, compenetrades amb aital juntesa, que son el que l'han fet presentar com un geni extraordinari. Estem conformes en constatar que la dramatúrgia castellana ha tingut homes que per la seva intel·ligència semblava que anaven a eclipsar a en Lope, però sempre al final, i posats a la realitat, s'ha pogut constatar que les millors obres d'aquest escriptor no han pogut esser superades.

Just i mereixedor és aquest homenatge tributat suara a l'insigne escriptor, i llàstima que a Catalunya no li hagin donat el valor i la importància que la trascendència del mateix mereixia; però estem segurs que tots els que tinguin l'encert de llegir-lo convindran amb mi que en Lope de Vega és mereixedor, no d'un homenatge parcial com el que ara se li ha tributat, sinò d'un homenatge nacional.

A. CARBO VIDAL

Barcelona, 29 8 1935.

EL BAIX PENEDÈS admet, en principi, la col·laboració expontània de tots aquells que vulguin honorar-lo amb llurs escrits, que son cordialment acollits, repassats ortogràficament publicats, sempre que siguin curts, tinguin interés periodístic i encaixin dintre les normes generals del periódic. No es tornen els originals, publicats o no.

Croquis Vendrellencs

Necròpolis

La quietut sentimental d'una tarda, que la feia fexuga una pena fonda que pesava interiorment, ens enmenà amb el cor llatzerat, camí de la Necròpolis vilatana.

Complert el deure mentre l'ànima musitava una pregària, l'esguard abarcà l'enllà, i la mirada vidriosa veladamant no s'apercibia degut al etzar de la gran visualitat que enfron nostre constatavem.

Calgué fer un esforç, i la realitat de la vida, en el regne de la mort ens donà un impressió de conhort. Això de bell antuvi. Després... quan el nostre albir es concentrà exteriorment, poguerem donar-nos compte del renovament jovençà que ha experimentat el reclós de la pau eterna.

Aquella polidesa i netedat, aquell arranjament perfecte, fa que hom pugui pensar que llevat de la vida no hi manca res. No cometerem la bajanaria de dir que ens plauria prendre carta de naturalesa. No! Tot i reconeixent que és esplèndit, preferim assumir els mals de caps que pugui comportar el viure, ans de fer el determini de cercar el lloc per la nostra darrera estada; a part sigui dit que quan nostra hora darrera sigui arribada veuriem amb gust que els ulls del esperit reposessin per sempre més allí.

Quan els cementiris no són d'una gran envergadura, millor dit, son de poble; alguns d'ells fan pena, son tristos mal cuidats i donen una impressió de deixadesa que molts cops al constatar l'estat d'abandonament, independentment hom ha pensat: em sabria greu que tingués de reposar aquí.

Per això al sorprendre'ns de la desigualtat de bona part, quan comparem el del Vendrell, no podem menys que admirar-nos i celebrar la transformació.

El nostre cementiri rivalitza, i va a la davantera de molts. Com a impressió de conjunt, esplèndit, reeixit. Cuidats els caminals, adecentades les parets amb un emblanquinat simpàtic, treballada la terra en minuscul «parterre» i delicat jardí, fa bo de passejar hi, ja sigui en les tardes estiuenques o als matins hivernals. Hom troba certa gaubança de fruir una pau dolça i resignada que no més se sent entorpida pel cantar dels aucells que hi son hostes assídus, vegis si no la senyal en els bancs del brolladoret de faisó conventual, meravellós de faisó conventual, meravellós de linea i ben emplaçat en en l'encreuament dels xiprers, antics i severs guardians dels clos.

Es clar que el miracle, en part, no es deu a les coses, sinò a la mà que les cuida. Què en treuriem d'haver hi riqueses apilotades, si no fossin distribuides amb gust, art i elegància? La senzilleza del nostre cementir fa contrast amb la polidesa extremada que arreu s'hi observa i per tant no hi és aliena la mà de l'home. I de l'home que esquematicament parlem, tant sols se li poden dirigir lloances. Ens referim per tant al Conserge, Dubtem que pugui haver-hi ningú més que l'aventatgi en gust, amor i ganes de treball. La seva missió de donar acolliment als traspassats i fer agradable l'estança als visitants, procurant a l'ensems treure el regust tètric del lloc encuriosint el camp del repòs, és una misió, un apostolat, digne sols d'un esperit refinat, d'un psicòleg; i, per què no dir-ho d'un enamorat del Vendrell. El monument més gran, més formós, més humà, únic!! és l'Acròpolis, que dignifica la vila. Aquest respecte pels que foren és un deure que cal agrair en la part principal i activa d'aquest encarregat que no compleix solsament l'obligació del treball, ens be es multiplica i s'excedeix, omplint de poesia en la senzillesa ennoblida de tot quant hi ha. La ínfima herbota que a l'endemà enlletgiria el redós, es veu bandejada terriblement, i al seu lloc creixen flors, plantes, arbres desmais, que una mà amiga, una mà germana, cuida, arregla, persevera, perque la visió sigui el més agradable possible i es quedi admirat del regne de les darreres llàgrimes que son eternes, perquè allí és on es guarden les despulles de quins estimarem. Benaurat esforç de l'home bò que te conciència dels seus actes i pròpia estimació.

I ara una suggerència: Si tantes coses bones enclou, perquè no es poden cercar les que hi falten per a completar que sigui un fet la realització a fi de que no hi hagi cap obstacle que l'enlletgeixi?

Ens referim a les canals que cauen dintre el recinte i en els dies de pluja esquitxen les parets i les malmeten. La Corporació del Vendrell hauria de mirar de resoldre aquest problema fent una nova solera en la qual se suprimissin les canals o procuressin que aquestes anessin a parar enfora. Altrement, una *acera* al voltant del cementir a l'interior o sigui tocant a les propietats funeràries (nínxols), donaria una visualitat encoratjadora de bon gust que a més d'ésser una millora seria un benifet per quins s'ocupen de la cosa pública i estimen el càrrec en quant val i no en fer bonic.

Solventats aquests dos «lunars» l'obra fora completa i l'aplaudiment de tots els vendrellencs segur que no hi mancaria; i si ara és elogiable quant s'ha fet, de realitzar se aquestes millores s'arribaria a la perfecció, i encar que diguin que la perfecció completa gairebé no existeix, es podria demostrar la afirmació en dit cas i quan la voluntat es posa com a escut, l'èxit l'acompanya.

Tant de bo que la paraula ínfima del cronista servís de llavor germinadora!...

ICAR

Antologia vendrellenca

R. Ramon Vidales

EL PILAR DE SIS

Prou que l'havien predicat al Feliu de la Gleva tot esmorsant a casa seva on estaven hostatjats l'Isidre de Rabassó, el cap de colla dels Xiquets de Valls, i'l Ton Grallé, perque'l tosut del Feliu, més rampellut i tort que una branca de garrofer, cedís als seus pregs de que, com venia fent cada any, parès el *pilar de sis* a la Casa de la Vila en sortint d'Ofici. Prou li deien que refiant d'ell, no havien compromès a ningù per a parar lo; però ell toçut. Que no i que no! Que ja havia fet a tots i ja no tenia confiança amb les seves forces.

I no'l tragueren d'aquí. I la festa major d'aquell any sense'l *pilar de sis* de'l Feliu de la Gleva, seria, com deia el Ton Grallé, com un dinar de festa major sense sopa de macarrons.

Res, que'l trobaves de mal temple. Tot justament aquell mateix matí l'ha via contristat el Cisquet Bové, un xicot més bó que el pà de casa, treballador com cap altre de la vila, que estava al davant del magatzem de vi d'un *mussiú*, anys ha aposentat a la població, i tan ben plantat i forçut, que un bocoi ajegut plé de ví, d'un cop de mà, ajudat de bona pitrada, el posava dret de testa; i l'havia contristat i posat de mal humor perque ¡com qui no diu rès!, li havia demanat la mà de la Feliseta, que com única filla era puvilla del millor camp del voltant de la vila, una terra que tota era feta d'unes quantes parades de vinyes que abans d'aquesta porqueria d'això de la filoxera, produien cada any una trentena de botes de ví.

Ja ho sabia que la Feliseta i'l Cisquet s'estimaven i que la Rosa, la seva dona, n'estava tota cofoia del Cisquet perque era un minyó de bé, bon fill, tant que des de l'edat de disset anys venia mantenint a la seva mare, la vidua Bovera, una pobreta dona mig inutilitzada pel reuma agafat de tant rentar bogades i fregar rajoles de les cases riques, fins que'l Cisquet, que havia sigut un noi aplicat, que a estudi sempre era en tot el número u, li va dir: Prou, mare! ara em toca a mi, perque el senyor *mussiu* el va protejir ensenyant-li de portar els llibres i de trafiquejar amb vins, coses que aprengué amb gran facilitat i intel'ligència. També li agradava força a ell, el Cisquet, i havia tingut un disgust tenint-li de negar la mà de la Feliseta; però era un altre el seu pensament: el seu magí feia temps que hi botzinava la idea de casar-la, passats uns quants anys, ja que no més en contava que 15—amb el seu cosí Fèlix, que li era padrí de fonts i marmesor dels vens, doncs era orfe de pare i mare, i...

—Vaja, que no'l vull parar més el *pilar de sis!* Ja he fet a tots; bé prou trobareu qui em rellevi.

—Però, Feliu: no més aquest any i prou,—insistia l'Isidre de Rabassó.

—Que nó i que nó!...

—No prediquis més Isidre,—digué de sobte el Ton, ja sé qui ens treurà del compromís. I encarant-se amb el Feliu continuà:—Ja ho veureu Feliu qui el pararà el *pilar de sis* ¡Després me'n sabreu donar raó!... Anem Isidre, que l'Ajuntament ja déu estar a punt d'anar a Ofici.

I el Ton i l'Isidre deixaren al Feliu que deia:

—Ja m'agradarà que surti qui em rellevi; però que estigui ben ferrat de corpulència i que no li falti braó, si no vol caure en una baixesa... Diantre de Cisquet!... venir-me tot justament avui, el dia de la festa major, a contristar-me demanat me la mà de la Feliseta!... Diantre de xicot!

* * *

El sol, un sol d'Agost que caldejava l'atmósfera deixant caure uns raigs ardents, implacables, sobre la gran gentada que omplenava de cap a cap el carrer de la Cort, que desafiant-los impertérits, un rumoreix d'onada i s'empenyia a l'entorn d'una gran taca blanca davant de la Casa de la Vila que senyalava la presència dels *Xiquets de Valls*, tots ells en cos de camisa i espitregats, ensenyant llurs pits colrats i llurs brabraços nervuts i oçossos. Havien fet ja els *quatre pilars de vuit, la torre de set* i els *cinc pilars de set*, i faltava no mes, per a abar la tanda el *pilar de sis* que cada any es reservava per el Felix de la Gleva, que amb tot i la seva posició de pagès propietari acomodat de la vila, el dia de la festa major tenia a gran honor portar al balcò de l'Ajuntament l'esvelt *pilar de sis*, que ningú parava amb la fermesa i seguretat d'ell, entre els aplaudiments i l'entussiasme de la gran gentada que s'aplegava al carrer de la Cort per contemplar els castells dels forçuts Xiquets de Valls.

Per això aquell any causava sorpresa veure'l assegut al brancal de la porta de casa seva, al començ del carrer dels Ferrers, abillat de gala amb el seu vestit de lluenta alpaca negre; l'ermilla desbotonada ensenyant la blancura immaculada del pit de la camisa planxada i la faixa de seda vermella; al cap la barretina musca, prenda que no havia volgut deixar mai a sobre'l front plegada cuidadosament en forma de barbacana de teulada, i a la boca el cigarro puro ja mig cremat que feia passejar per entre'ls llavis amb posat d'home felís i satisfet de sí mateix.

I amics i coneguts, i tothom qui passava per davant seu, li deien amb estrenyesa:

—I doncs Feliu, i el *pilar de sis* ¿quí el farà?.

—Bah!—contestava ell, amb certa orgullosa satisfacció—un o altre deurà parar-lo; jo ja he fet a tots; m'he retirat amb mitja paga.

I totes les converses resaven sobre la *retirada* del Feliu de la Gleva; i hi havia gran curiositat per veure quí seria que fes un punt d'home posant-se en el arriscat lloc de *segon de pilar de sis*.

I aquest anava a alçar-se i encara ningú no sabía, escepte el Ton Grallé, l'Isidre de Rabassó i el Tomaset, el millor ters dels pilars, qui era l'atrevit que havia de substituir al Feliu de la Gleva. Un cop format i ben lligat el sócol, una mena de talús de carn humana, fort i macís com un mur ciclop que havia de reguardar al *espadat* d'esllavissades, al centre del qual apareixien les amples espatlles d'un atleta que havia de servir de pedra fonamental a la movedissa pilastra, sortiren de la Casa de la Vila en Tomaset i un jove de tipus menestral, ben plantat i fornit de cara seriosa i expressiva, sense ermilla ni americana, la camisa desbotonada i arramengada de mànegues al cos una faixa negre de molts toms, arramengat de pantalons fins a mitja pantorrilla, descalç, i al cap barretina musca caiguda endarrera.

Un rumoreig d'estranyesa succeí a les converses dels que es trobaven a l'entorn del *Xiquets*, i un nom sortí de totes les boques pronunciat amb espasme: ¡El Cisquet Bové!... quin nom com tramés per una metxa, recorregué carrer de la Cort amunt arribant la nova a cal Feliu de la Gleva en el precís moment en que'l Cisquet es plantava a sobre les espatlles del atleta i desapareixien la meitat de ses cames enterrades per un vertader llenyar de braços.

Un llarg aplaudiment, acompanyat de crits i exclamacions d'entussiasme ressonà en apareixer sobre aquell mar de caps que onejava per tots els àmbits del carrer la interessant i simpàtica silueta del Cisquet, que ferm i serè, sense arrogàncies ni fatxenderies, es disposava a sostenir a sobre les espatlles l'esvelt i movedís *pilar de sis*, aquell mateix espadat que'l pare de la seva estimada havia parat durant tants anys el dia de la festa major. Ara ho veuria el Feliu del que'l Cisquet era capás de fer per interessar-lo al seu favor.

En aquells moments un crit d'esglai sortí del balcò de cal Feliu de la Gleva. Era la Feliseta que amb gran congoixa exclamava tot guaitant per sota el vano que li feia de pantalla.

—¡Jesús, Déu meu!... ¡És el Cisquet!...—i abocant se a baix al carrer, cridava com folla al seu pare, que de puntetes guaitava atontat per sobre els caps de la gent,—Pare!... ¡Pare!... Corri, per Déu, a ajudar-lo!...

—¡Dimontri de xicot!... Deia el Feliu, no sabent el que li passava.

—¡Corri, pare, que me'l faran malbè!...

—¡Si!... hi vaig!... Dimontri de xicot!...

I fugí corrents; empenyent a la gent que de bon grat li obria carrer, comprenent tothom el que en aquell moment passava a l'interior del Feliu.

Les gralles, consumaven la característica tocada *dels castells*, i el Tomaset, el millor equilibrista de la colla, apoiant el peu dret a la faixa del Cisquet i les mans a les espatlles, se li enfilava a sobre tot dient li —¡Fort va, Cisquet!...—I veient al Feliu que arribava tan decidit, continuà—Aquí tens al Feliu; ánimo, que la Feliseta és teva!...

En Feliu d'una estrebada, es tragué l'americana i la ermilla, que donà a un *xiquet* i atansant-se al peu del *espadat*, s'introduí per entre aquell enredat llenyar de braços i com si fossin estenalles les seves mans, de forta i segura grapada, quedaren aferrades als genolls del Cisquet, mentre li deia.

—¡Animo, fill meu!... Aguanta ferm que la Feliseta et contempla!...

El Cisquet no contestà; però si dirigí una enternidora i expressiva mirada al Feliu que li feu espurnejar els ulls.

¡Què en deia de coses aquella mirada!...

Termes · Platja · Restaurant

Comarruga

Terrasse Hotel

situat a 20 metres del mar i a 5 minuts de la Estació de Sant Vicens de Calders (M. Z. A.)

El lloc admirat de quants el visiten

Ha quedat oberta la Temporada

SERVEIS ESMERATS EN TOTS ELS ORDRES

Sant Vicens de Calders - COMARRUGA

Telèfon núm. 4

TUPINAMBA

La **S. A. Tupinamba,** primera en el seu ram, ha instal·lat pel seu compte un establiment original en el carrer de Jaume Ramon, 1, amb servei ràpit dels seus famosos Cafés i Xocolates a preus molt baixos donada sa calitat superior i, a més, amb regals d'objectes ùtils per a la llar.

Compri V. un paquet i quedarà client assíduu

En tant les gralles anaven tocant unes notes tan trèmules i llastimoses, que més semblaven gemecs que no altra cosa; i el *quart* es col·locà sobre el Tomaset, i el *quint* anava pujant seguit de l'*enxaneta* que feia la penosa ascensió sense gosar dirigir la vista a baix, aguantant l'alé temorós de que el seu mateix respir poguès desfer el *castell*, avans d'haver-lo acabat.

—¡Animo!... amut!... Aguanta Cisquet...—cridaven de tot arreu.

I l'*enxaneta* anava pujant, poc a poc assegurant el seu petit peu nu al centre de les cames, i enrotllant els bracets als cossos dels que trobava al seu pas, el mateix que un branquilló d'eura trepadora per soca de palmera.

De tant en tant, petites convulsions, com si fossin esgarrifances de fred, feien trontollar tot el *pilar*; però no era rès, el Cisquet es redreçava i el *pilar* tornava a quedar ferm i segur.

—Amunt xiquet!... Ara!... Ja és a dalt!...

I les gralles emitiren el toc d'*aleta* aquella nota prima, estrident i sostinguda de cop i trinada després, acompanyada del redoble dels timbals, que és la senyal de que l'*enxaneta* ha arribat al cim i que'l *castell* queda acabat. Ressonà eixordador aplaudiment i es reproduiren les exclamacions i els crits d'entussiasme.

—¡Al balcò!... ¡Al balcò!...—cridaren de sobte alguns, generalitzant-se ben prompte la petició de què l'esvelt *pilar de sis* fos portat al balcò de la Casa de la Vila.

—¡Si, si!... Al balcò, al balcò!... seguía cridant tothom.

I el pilar, aquella estranya xemanèia de fàbrica, començà a moures poc a poc, però amb seguretat, vers el balcò; i el Cisquet, perque vegessin que encara li sobrava braó i coratge, desprengué una de les mans que tenía aferrades a les pantorrilles del Tomaset, i la apoià a la cintura fins que l'*espedat* sigué a ran de balcò, entre els entussiastes aplaudiments de la gran gentada; i una volta allí, la senyora de l'Alcalde, que es trobava al balcò, ocupat per un estol de senyores i les autoritats i convidats, allargà els braços al petit *enxaneta*, que somrient s'hi deixà caure, i després el *quint* saltà també al balcò, i el *quart* s'aferrà fort als ferros de la barana i allargant la cama al Tomaset, aquest s'hi agafà i tots dos pujaren també al balcò, deixant sol i descarregat al Cisquet que sobresortia per damunt de tothom, victorejat i aclamat per tots.

I el fort sòcol s'esllavissà desfent-se com per encantament, i el Cisquet al saltar en terra, es trobà entre els braços del Feliu de la Gleva que enternit, boi plorant, li deia, tot estrenyent-lo amorosament contra el seu pit:

—¡Molt be, fill meu!.. Ets un planyò de nissaga forta que, sens dubte, serà un fort i ferm puntal per la Feliseta!...

—Oh, sí!... ¡Ella és la que m'ha dodat coratge, ella; ella; que es trobava tan alta, que he tingut de fer el *pilar de sis* per arribar-hi!...

Cronologia dels Comtes de Barcelona

El Comtat de Barcelona fou declarat independent l'any 874, i el Comte, sobirà de llurs dominis.

Guifrè fou el primer Comte independent, i amb ell començà la genealogia de la Casa Comtal barcelonina, com si diguéssim el cap estatal de Catalunya.

Comtes de Barcelona independents

Guifrè I, el Pilós.	874-898
Guifrè II, o Borrell I . . .	898-912
Sunyer I	912 954
Borrell II	954 992
Miron I.	954 966
Ramon Borrell III	992 1018
Berenguer Ramon I . . .	1018 1035
Ramon Berenguer, el Vell .	1035 1076
Ramon Berenguer II, el Cap d'Estopa	1076 1082
Berenguer Ramon II, el Fratricida	1076 1096
Ramon Berenguer III, el Gran.	1096 1131
Ramon Berenguer IV, el Sant	1131 1162

Aquest Comte fou el darrer de la sobirania independent, puix l'any 1150, amb motiu de rebre per muller Petronel·la, filla del monarca aragonès, es va celebrar la unió de Catalunya i Aragó, iniciant nova genealogia.

Comtes de Barcelona, reis d'Aragó

Alfons I, el Cast.	1162 1196
Pere I, el Catòlic.	1196 1213
Jaume I, el Conqueridor . .	1213 1276
Pere II, el Gran	1276 1285
Alfons II, el Liberal . . .	1285 1291
Jaume II, el Just.	1291 1327
Alfons III, el Benigne . . .	1327 1335
Pere III, el Cerimoniós . .	1335 1387
Joan I, el Caçador	1387 1396
Martí I, l'Humà	1396 1410

A la mort del rei Martí, la corona catalana va trobar-se sense succesió directa, i va tenir lloc el cèlebre compromís de Casp. Amb aquell fall arbitral, es donà la corona a un castellà, que va iniciar la descendència estrangera a Catalunya, trencant el tradicional costum establert a la nostra terra, de coronar la testa a descendència masculina I es va iniciar la primera línia femenina de Castella:

Ferran I d'Antequera . . .	1412 1416
Alfons IV, el Savi	1416 1458
Joan II, el Gran	1458 1479
Ferran II, el Catòlic . . .	1479 1516

Durant el regnat d'aquest Comte de Barcelona va tenir lloc l'enllaç de la corona catalano-aragonesa amb Castella, l'any 1496. La filla de Ferran el Catòlic, Joana I, la Boja, fou la darrera Comtessa de Barcelona de la dinastia dels Comtes-reis d'Aragó, car ella va iniciar la segona línia femenina, essent la casa d'Austria qui gaudí del titular honorífic i ensems va crear-se la sobirania, definint l'unitarisme d'Espanya.

Comtes de Barcelona, reis d'Espanya

Carles I, el Màxim. . . .	1516 1556
Felip I, el Prudent	1556 1598
Felip II, el Pietós	1598 1621
Felip III, el Gran	1621 1665
Carles II, el Pacient . . .	1665-1700

Morí aquest monarca cedint la corona d'Espanya al seu nebot Duc d'Anjou, fill del Delfí de França. Catalunya acabà per rebel·lar-se contra l'entronització de la casa francesa, i es declarà partidària de la casa austríaca, perquè era descendent de Joana I, la Boja, que fou legítima hereva, i amb ella s'estronçà la dinastia dels Comtes-reis d'Aragó. S'encetà un conflicte que va durar unes anyades, acabant amb la conquista de Catalunya per part del poder espanyol, que va fer la tercera línia femenina, d'origen francès:

Felip IV, l'Animat	1700-1746
Lluís I, el Liberal, de gener a agost del.	1724
Ferran III, el Just	1746-1759
Carles III, el Polític. . . .	1759 1788
Carles IV, el Caçador. . .	1788-1808
Ferran IV, el Desitjat . . .	1808 1833
Isabel I, la Contrariada . .	1833-1868
Alfons V, el Pacífic. . . .	1874-1885
Cristina I, la Regent . . .	1885 1902
Alfons VI, el Pòstum . . .	1902 1931

(De la revista *Catalunya*, de Buenos Aires)

LITERARIES

PLATGERIES

HEROISME

Episodi històric de la platja de Sant Salvador

Ja surt de la caseta la heroina,
que amb son formós maillot farà furor;
ses formes son hercúlies, sa carn fina;
son ferm esguard és signe de valor.

Rodeja son monissim cos de nina
un cinturó de suros protector,
i en veure això ben tost hom endevina
que vol nedar tant lluny que farà por...

Doneu li un salvavides deseguida!
puig podriem plorar una desgracia
si el cinturó es trenques, com pot trencar-se...

Mireu-la! ja al mar entra decidida!
quan l'aigua té als tormells... s'asseu amb gracia,
i un bany de seient pren... sense ofegar-se!

J. SERRA

DR. E. MESEGUER

METGE URÓLEC

CIRURGIA URINARIA

VISITA DE 11 A 1
I DE 4 A 6 TARDA

MENDEZ NÚÑEZ, 10, 1.ER 2.ON
TELÉFON 1088
TARRAGONA

Sindicat Agrícola del Vendrell

Venta al detall de

vi blanc i vi negre

a 30 cts. litre a 25 cts. litre

PURESA GARANTIDA

Doctor Robert, 12 CASA CORBELLA

ESPECTACLES

Tot torna en aquest món; a les calors estiuenques van succeint les temperatures moderades; enguany, l'istiu, que va comensar abrivat, talment com si li manqués temps per a demostrar la seva potencialitat per a fer pujar el termòmetre; està fent una fi prematura; deu ésser que les reserves de calories amagatzemades per a l'estació estival se li estan acabant ja, i per això, malgrat ésser encara dintre el mes d'Agost, s'ha vist precisat a tancar les aixetes que rajaven a dolls en comensar, i ara està fent el ridícol donant la calor amb comptagotes; no es pot ésser hereu escampa, i el que no mira endavant endarrera cau; ell té la vida mesurada i les prodigalitats del seu temps, ara ha d'enyorar-les, mentre procura, fent-ne economies, que li arribin fins al final.

I, naturalment, amb aqueixa frescoreta, i les vetlles una mica llargues, les empreses d'espectacles comensen a bellugar-se, i tot és: «Que si al Tivoli, això; que si al Centre allò...» Rès, que ja la tenim armada i és imminent el comens de le temporada de Tardor.

Oh, i amb el remoreix que's fa sentir de noves directrius del cinema: tota una veritable «constelació» d'estrelles de primera magnitut, que fins ara han brillat en el cèl de Hollywood, una darrera l'altra han anat deixant aquells estudis, i van incorporant-se en els que la vella Europa té establerts en aqueixa part del globus que, ara com ara, està a punt d'encendre la metxa per a que tot s'arbori.

Per altra part, a Budapest ha tingut lloc el Primer Concurs de cinema «amateur», i el cinema de Catalunya ha assolit les més altes puntuacions amb els films *Memmortigo*. *L'Home important*, i *Sisife*, mentre França, la nació-mare del cinema, no ha lograt classificar-se.

Per tant, el desplaçament de valors consagrats, portarà una revolució cinemática (i si no li porta, què hi farem) als més abscondits recons on s'hi esten la blanca tela. Però, vaja, és més segur que la revolució la portin les «Cintes informatives» de la nova guerra. Maleïdes siguin a tot arreu.

REFRAN

INFORMATIVES

LES NOSTRES PLATGES

Comarruga

—El passat dimarts, al saló del Comarruga Terrasse Hotel, la distingida violinista senyoreta Oriola Riera, hi donà un recital de violí en el qual demostrà les seves excel·lents aptituts executant triades composicions de música clàssica, obtenint un gran èxit i rebent numeroses felicitacions del selecte públic que va sentir-la.

La senyoreta Riera fou acompanyada mestrívolament al piano per el seu senyor pare.

—Trobant-se estiuejant en l'Hotel la gentil cantatriu senyoreta Teresa Manzano, s'ha ofert per a donar el vinent dimarts dia 3 de Setembre, una audició de lieders i cansons entre les que hi figuraran algunes de les seves creacions que tan han contribuit a popularitzar el seu nom entre el nostre públic.

Serà acompanyada al piano pel mestre Francesc Bové, de Vilafranca, i el concert tindrà fi benèfic a profit del Sanatori de Sant Joan de Déu.

Sant Salvador

—El Casal Garbí, entitat fundada per el foment d'aquesta platja i per a donar a la colònia estiuejanta el actes i divertiments necessaris per a fer més atraientes les hores de descans que aquí es passen, ve enguany, a igual de cada any, donant un seguit de festes i diversions que han tingut la més bona acullida entre els estiuejants. Entre aquestes s'hi compta la representació de la comèdia d'en Santigo Rusiñol *Els Savis de Vilatrista*, posada en escena el dissabte passat i que assolí un senyalat èxit per part de quants aficionats la representaren.

—Per avui a la nit està anunciat un Ball de Trajos en el que s'hi concediran valuosos premis i s'hi farà animada batalla de confetti i serpentines. Ens consta que serà molt lluit.

Calafell

—Continua aquesta platja veient-se concorregudíssima d'estiuejants i favorescuda per molt de públic comarcà, sobretot de vendrellencs que hi acudeixen en gran nombre degut a les facilitats que proporciona la empresa d'autoómnibus La Hispano Ponterrina.

—Cada festa es veuen animadíssims els balls amb orquestrina que tenen lloc a la ample terrasse bastida entre el Restaurant i el mar, i que és la més gran atracció d'aquesta barriada marítima.

Sabatería Casa Angel-Vendrell

FUNDADA L' ANY 1832

DE JOAN MIRÓ

PLAÇA DE LES GARROFES, 11

Sabater especialista del Sanatori Marítim de St. Joan de Dèu

Aquesta casa posa en coneixement del pùblic que a més del calçat de gran qualitat a que ve dedicant-se te montat un servei pel tractament de peus anormals tals com desviacions òssies, suplements a cames curtes i tota classe de calçats amb muntatges d'aparells d'ortopèdia, per dificils que siguin contant amb la col·laboració d'un montador especialitzat per dits aparells.

Construcció de plantilles ortopèdiques per aliviar els peus plans amb garantia de metges competents, podent a l'ensems asegurar la seva duració

Proveint-se en aquesta casa estalviará temps i diners, ja que'ls preus son sense competencia

NOVES

Les obres del Sindicat

Hem tingut ocasió de visitar les obres d'eixamplis del Celler comunal del Sindicat Agricola d'aquesta vila, les quals estan já acabant se del tot.

Consisteixen elles en una espaiosa cambra subterrània on hi han sigut bastides deu tines de ciment armat i de cabuda cada una d'elles de 300 cargues, o sigui en conjunt 3.000 cargues. Aquesta obra, feta baix els planols de l'arquitecte senyor Cesar Martinell, i realitzada pel contractista local Josep Fortuny, resulta d'una estructura esvelta i el seu especial sistema d'arcades esdevé, a ulls profans i tot, d'una fortitut assegurada a l'ensemps que pràctica i senzilla per l'ús a que va destinada, doncs cal tenir en compte que l'envàs que representen va destinat en primer rengler a la conservació de vins i que al seu dia damunt seu s'hi haurà de bastir una altra nau similar, el que vol dir que la obra avui realitzada ha d'estar assegurada per a sobredur un pes formidable.

El mecanisme a emprar per la seva utilització és senzillament el de que, estan les tines soterrades, el ví s'hi porta per canalització a peu de terra de l'antic celler, i aquest corra per damunt i entra a les comportes de les tines, que son guardades per una doble tanca. Després, per extreurel, a peu plà de la cava hi ha altre canalització que posa en comunicació cada tina amb els recs que condueixen a una cubella i en aquesta hi ha instal·lada una bomba que aixeca el ví a les instal·lacions del Celler.

En la construcció s'ha tingut cura de ferhi una instal·lació per renovar l'aire i s'hi han pres totes les mesures tant per poguerhi treballar cómodament en quan a neteja, com per cas de incidents de vessaments

Amb la nova instal·lació comptarà ja el Celler Comunal del no tre Sindicat Agrícola, amb cabuda per més de vuit mil cargues de ví.

Felicitem a la directiva del Sindicat per la millora introduida, que permeterà un més gran examplis de les activitats socials, i felicitem també al arquitecte senyor Martinell, que ha demostrat dominar aquest difícil ram de construcció, i al concessionari de les obres en Josep Fortuny per l'acabada perfecció amb que les ha realitzat.

* * *

P. Plana Mañé

es complau en innovar a la seva clientela en particular i al públic en general, haver traslladat el seu despatx al carrer de les

GARROFES, 17, baixos

* * *

Els nostres castellers a Vilafranca

Amb motiu de la competició castellera sucitada entre les dues colles vallenques i la de la nostra vila, contractades per a concorrer a la festa major de la veïna Vilafranca, existia fa dies accentuada animació entre els castellers vendrellencs per aprestar-se a competir valentment amb els vallencs. Ahir, festa de Sant Fèlix, al migdia es presentaren front a front les tres colles, logrant els vendrellencs bastir un magnífic quatre de vuit, montat ben mestrivolament i amb tota seguretat, que els valgué una ovació clamorosa, tant, que ella fou causa de que en descarregar el castell i anar a baixar els quints caigueren degut a la emoció inevitable.

La colla nova de Valls plantà també un admirable quatre de vuit.

Felicitem als nostres castellers per l'avenç. Ells fa temps podien fer aquesta proesa, peró els mancava decissió i voluntat de voler la fer. Quan s'han proposat fer-ho de debó, ho han assolit. Això és tot.

* * *

CLÍNICA DENTAL

MARTORELL

METGE - ODONTÓLEG

VISITA A BARCELONA

Cada dia a la tarda de ¾ de 4 a les 7
Dilluns i divendres fins a les 9
El dimecres no hi ha visita

TORRENT DE L'OLLA, 94, PRAL. 2.ª
TELÉF. 80566 - TRANVÍA N.º 38

* * *

Aigua i vi

Continua el temps amb sovints nuvolades prometedores de pluja, però aquesta no vol caure damunt la nostra comarca i tot fa creure que la collita dels raïms caldrà ferla aquí sense haver caigut la desitjada aigua, doncs estem ja molt propers a la verema.

* * *

La festa major de Santa Oliva

Enguany amb motiu d'haver-se fet la tradicional processò de la Mare de Dèu del Remei, la festa major del vell poble de Santa Oliva s'ha vist molt més concorreguda i animada de vendrellencs i comarcans.

* * *

Artur Quintana

Cirurgià - Callista

Visita tots els Diumenges a la PERRUQUERIA PLANAS

* * *

El Centre Radical d'aquesta vila ens demana fem públic per coneixement dels seus simpatitzants que està organitzant un viatge col·lectiu amb autoómnibus a Barcelona amb motiu de l'homenatge al Sr. Lerrux. Aquells que vulguin assistir hi poden passar per dit Centre a inscriures fins el vinent dijous. El preu d'anada i tornada és de sis pessetes.

* * *

Obituari

Ha traspassat a millor vida el convei Anton Borrell i Nin, vulgarment conegut per Anton Peroliva, persona molt apreciada de tothom per les seves altes virtuts.

Rebin les seves filles la expressió del nostre sentit condol.

* * *

Espectacles

El Cine Tivoli Vendrellenc inaugura demà la temporada amb el següent programa: «Amor sublime», «El Correo de Bombay», la cinta còmica «Viva la bula!» i la revista informativa «Paramount News».

Dilluns, sessió vermut amb «Quien mató al Dr. Crosby» i la cinta de cowboys «Oro en el monte».

* * *

V. Lázaro-Dentista

Carrer Dr. Robert, 13-Vendrell

Consulta tots els dies

Els dimarts a l'Arboç del Penedès

CARRER MAJOR, 41

* * *

SECCIÓ RELIGIOSA

Diumenge: A les nou missa cantada. A les sis de la tarda, Rosari i continuació de la Novena a la Verge de Lourdes.

Dilluns: Al vespre començarà una novena de acció de gracies a S. Pau.

Dijous: A dos quarts de set del matí, sortirà el Combregar per els malalts i impedits.

Primer Divendres: A dos quarts de set, Exposició del Santissim i Exercicis d'Hora Santa.

Dissabte: A dos quarts de vuit, Comunió de la Cort de Maria i exercicis del primer dissabte a la Verge del Bell Amor.

SECCIO OFICIAL

REGISTRE CIVIL

Naixements: Cap.
Matrimonis: Cap.
Defuncions: Antoni Borrell Nin, de 75 anys, Zamenhof 1. 1er.

IMP. RAMON-RAMBLA 4 DE MARÇ VENDRELL

Caixa per a cabals

S'en ven una de regular cabuda i en perfecte estat. Informes a la Imp. d'aquest setmanal.

Es ven una propietat

plantada d'ametllers, oliveres, vinya, camp i regadiu, tocant al poble de Santa Oliva. Es vendrà en conjunt i també a partides. Donaran informes a la impremta d'aquest periòdic.

Caixes cabals i bàscules

Sempre oportunitats procedents de canvis
Ronda Sant Pere, 25, baixos-BARCELONA

Camioneta en bon estat

es ven a bon preu i donant facilitats de pagament. Dirigir-se a la Impremta d'aquest setmanal.